

vilde rimeligvis fra de Paagjældendes Side have været anset for ønskeligere, og de vilde vist hellere have, at Ministeren nu skulde udtale sig i Overensstemmelse med deres Anskuelse, men jeg kan ikke se, at der lides nogen som helst Skade ved, hvad der er sket. Der er gjort en Forespørgsel fra en anden Skolebestyrelse, og der har Ministeriet udtalt sin Formening om dette Spørgsmaal; at man vil offentliggjøre den, kan det ærede Medlem dog ikke have Noget mod. At dette, naar det kommer frem, kan fremkalde Uvil paa enkelte Steder, er noget Uundgaeligt; men denne Uvil forekommer mig rigtignok at være af en forholdsvis ringe, betænkkelig Karakter, da den jo maa kunne afhjælpes paa to Maader, enten derved at vedkommende Skolebestyrelse, naar det viste sig, at de paagjældende Lærere indtatte stor Pris paa den Anskuelse, som Ministeriet har udtalt sig for, og som blev fulgt af den anden Skolebestyrelse, gif ind paa dette, eller at den, naar den trængte sig til, at dens Formening var i Overensstemmelse med Loven, søgte sin Formening godkendt i sidste Instants, ved Domstolene; dette kan ikke synes at ville fremkalde nogen Betænkning eller Uro paa noget Punkt.

Da ikke flere ønskede Ordet, var Forespørgselen saaledes sluttet.

Formanden: Da Indenrigsministeren nu er kommen tilstede, vil jeg lade foretage den paa Dagsordenen under Nr. 3 opførte Sag.

Man gif da over til:

Forespørgsel af Folkethingsmanden for Odense Amts 2. den Valgfreds (Hoyer-Møller) til Indenrigsministeren.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 984.)

Formanden: Jeg skal udtryffeligt gjøre opmærksom paa, at Forespørgselen kun angaar Standpunktet for den deri omtalte Kommissions Arbejder og ikke Spørgsmaalet

om Fattigvæsenets Ordning, hvilket sidste Spørgsmaal derfor maa holdes udenfor Forhandlingerne. — Jeg skal give den ærede Forespørger Ordet.

Hoyer-Møller: Naar man ser hen til de Forhindringer, der hidtil have mødt denne Forespørgsel og hindret den fra at komme frem, saa kunde maasse noget Medlem tro, at der laa, om jeg saa maa sige, noget Dindt til Grund for den, eller at det skulde være min Hensigt med Forespørgslen at sige: Noget Ubehageligheder; det er langt fra Tilfældet. Den er affattet i en beklædet Form, og jeg haaber ogsaa, at Forespørgslen skal blive fremsat paa en beklædet Maade. Den angaar for mig, en altfor vigtig Sag, og jeg maa ogsaa — lige som den høitærede Formand nys yttrede, det — bestemt bede ærede Medlemmer erindre, at det er ikke Fattigvæsenet, ikke dets Mangel eller Ordning, der her fra mig skal komme frem, men Hovedsagen for mig er at faa Svar paa den sidste Del navnlig af Spørgsmaalet, og naar den første Del af Spørgsmaalet er fulgt med den sidste, da er det, fordi jeg har været nødsaget til at se en vis Sammenhæng mellem disse to Ting. At jeg ikke for 4 Maanedes siden har spurgt om Tilladelsen til at gjøre Forespørgslen af Nysgjerrighed, behøver jeg vel ikke at forvare mig imod, thi der som der er Noget, hvorom Alle kunne blive enige, da er det, at det er en for os Alle overordentlig vigtig Sag, og jeg kan saa meget mere henholde mig dertil, som det ærede Thing i to Sæssioner iforveien har anset over, at der endnu ikke var nogen Udsigt til en ny Ordning af Fattigvæsenet. Det er jo dette Dindte, som den høitærede Indenrigsminister kom imøde, da han under 28de Mai 1869 nedsatte en Kommission til at tage Fattiglovgivningen under Overveielse. Naar den høitærede Indenrigsminister indskrænkede Antallet af Kommissionens Medlemmer til 7, naar disse 7 Medlemmer med Opoffrelse af Kjendskab til de lokale Forhold alle valgtes i og i Nærheden af Kjøbenhavn og naar han endelig forelagde denne Kommission et sjældent klart og kort og fortrinligt Grundlag for dens Forhandlinger, saa var det jo vistnok at vente